

# Откровението на Исус Христос — номер три

*Разкриване на пророческите основи: изследване на Откровението и пътя на истината*

Jeff Pippenger

2023-08-21

„Тъй, когато се изследва полето и се копае за скъпоценните бисери на истината, се разпознават скрити съкровища. Неочаквано намираме скъпоценна руда, която трябва да бъде събрана и пазена като съкровище. И търсенето трябва да продължава. Досега голяма част от намереното съкровище е лежала близо до повърхността и е била лесно добивана. Когато търсенето се извършва правилно, се полагат всички усилия, за да се запазят чисти разумът и сърцето. Когато умът се държи отворен и постоянно изследва полето на откровението, ще открием богати залежи на истина.“

„Старите истини ще бъдат разкрити в нови аспекти, и ще се явят истини, които са били пренебрегнати в търсенето. Могъщи истини са били погребани под софистиката на заблудата, но ще бъдат намерени от усърдния изследовател. Когато той намери и отвори съкровищницата на скъпоценните бисери на истината, това не е грабеж; защото всички, които ценят тези бисери, могат да ги притежават, и тогава и те имат съкровищница, която да отворят за другите. Който раздава, не лишава себе си от съкровището; защото, когато го изследва, за да го представи по такъв начин, че да привлече и други, той намира нови съкровища....“

„Онези, които застават пред народа като учители на истината, трябва да се занимават с велики теми. Те не бива да заемат ценното време, като говорят за дребнави предмети. Нека изучават Словото и нека проповядват Словото. Нека Словото бъде в ръцете им като остър двуостър меч. Нека то свидетелства за истините от миналото и показва онова, което предстои в бъдещето.

„Увеличена светлина ще озари всички великите истини на пророчеството и те ще бъдат видени в свежест и блясък, защото ярките лъчи на Слънцето на правдата ще осветят всичко.“ Manuscript Releases, том 1, 37–40.

Вярвам, че с предишните статии вече съм поставил достатъчно пророчески изображения, за да имаме добра отправна точка, докато започваме да навлизаме в книгата Откровение. Ако четете тези статии онлайн, надявам се да разбирате, че те са подредени последователно по дата. Разбирам, че сред онези, които следят статиите, има хора, запознати с по-голямата част от това, което споделям, и към тях отправям извиненията си за цялото това повторение. Стремя се да дам достатъчна библийска подкрепа за истините, които разглеждаме, така че човек, който е нов в принципите, които Future for America използва, да разбере и да остане ангажиран, макар да му липсва част от познаването на тези понятия, което мнозина от нас вече имат.

Има някои твърде силни истини, които до неотдавна никога не бях разпознал и които са били открити в книгата Откровение. Бих могъл просто да изложа тези истини публично, без първо да се опитам да изградя предпоставка на пророческа подкрепа, преди да ги споделя; но истините са толкова нови и толкова сериозни, че не съм бил склонен да ги споделям без някаква основа, върху която да бъдат положени — истини, които вярвам, че са представени като разпечатването на Откровение, случващо се тъкмо преди да се затвори времето на благодатта.

И ми каза: Не запечатвай думите на пророчеството на тази книга, защото времето е близо. Който върши неправда, нека и занапред върши неправда; и който е нечист, нека и занапред бъде нечист; и който е праведен, нека и занапред върши правда; и който е свят, нека и занапред бъде свят. Откровение 22:10, 11.

Исус изложи един принцип относно преподаването на истината, който, вярвам, се прилага и тук. Този принцип е поставен в рамките на определянето на делото на Светия Дух.

И когато Той дойде, ще изобличи света за грях, за правда и за съд: за грях, защото не вярват в Мен; за правда, защото отивам при Отца Си и няма вече да Ме виждате; за съд, защото князът на този свят е осъден. Имам още много неща да ви кажа, но сега не можете да ги понесете. Обаче когато дойде Той, Духът на истината, ще ви упътва във всяка истина; защото няма да говори от Себе Си, но каквото чуе, това ще говори; и ще ви извести идващите неща. Той ще Ме прослави, защото от Моето ще вземе и ще ви го извести. Йоан 16:8–16.

Когато Христос заяви: „Още много неща имам да ви казвам, но сега не можете да ги понесете“, това подкрепя моето убеждение, че сега има много за споделяне, но най-напред следва да има логическа предпоставка, върху която тези истини да бъдат изградени. При това положение предходните стихове посочват вестите на трите ангела като представени чрез изобличаването от Светия Дух на „света за грях, за правда и за съд“. Тези три вести са последната предупредителна вест, така че този пасаж, който определя делото на Светия Дух, е важно свидетелство, защото подчертава, че вестта се разбира прогресивно и се разбира единствено от онези, които притежават елея на Светия Дух. Йоан в книгата Откровение представя именно тази истина, когато посочва, че е съботопазещ адвентист от седмия ден в края на света.

Бях в Духа в Господния ден и чух зад себе си силен глас, като на тръба. Откровение 1:10.

Адвентистите от седмия ден в края на света, които ще разберат разпечатаната вест в Откровение, ще сторят това, защото са „в Духа“. В контекста на притчата, за която ни е казано, че „илюстрира опитността на адвентния народ“, Йоан е мъдра девица, защото има маслото на Духа. Той представлява мъдрите девици в края на света, които чуват силен глас „зад“ себе си. „Гласът отзад“ зад него е Алфа и Омега, както е посочено в самия следващ стих, и гласът му известява да се върне в старите пътеки и да ходи в тях.

Тъй казва Господ: Застанете на пътищата и вижте, и попитайте за древните пътеки, де е добрият път, и ходете по него, и ще намерите покой за душите си. Но те рекоха: Няма да ходим по него. Еремия 6:16.

„Почивката“, за която говори Йеремя, е изливането на Светия Дух по време на късния дъжд. В следващия стих Йеремя дава втора илюстрация за неразумните девизи, които отказват да се върнат към основите на адвентизма (старите пътеки) и да ходят по тях.

Поставих над вас и стражи, които казваха: „Слушайте звука на тръбата“. Но те рекоха: „Няма да слушаме“. Еремия 6:17.

Когато Йоан чува гласа зад себе си, който го насочва към древните пътища или към основите на адвентизма, гласът, който чува, е като тръба. Този глас се предава чрез „стражите“, които Бог постави над адвентизма. Отец Милър беше стражът, който затръбни с предупредителната тръба в началото на адвентизма по време на прогласяването на първия ангел, възвестяващ откриването на съда. Но Йоан по-специално представя онези, които прогласяват вестта на третия ангел, възвестяваща приключването на съда. Той представя онези, които се завръщат към основите, които Бог издигна чрез делото на Милър.

Ние многократно сме показвали през годините (и това може да се намери в Таблиците на Авакум), че вестта на първия ангел — „бойте се от Бога“ — има за цел да изобличи за грях, че вестта на втория ангел е мястото, където се проявява праведността, а третата определя съда. Това са трите стъпки на вестите на трите ангела, а също и трите стъпки в делото на Светия Дух. Тези три стъпки са представени и чрез трите еврейски букви, които съставят еврейската дума, превеждана като „истина“. В откъса от Йоан шестнадесета глава Исус говори за делото на Светия Дух да води Божия народ във „всяка истина“, като същевременно им показва и „идните неща“. Но Исус заявява, че има „още много неща да ви казва, но не можете да ги понесете сега“.

Надявам се, че сте разбрали донякъде значението на еврейската дума, преведена като „истина“. Защото ние едва сега започнахме да прилагаме този символ в нашето изследване. В първите три стиха на Откровение, първа глава, е посочен процесът на общуване между Бога и човека. Той е посочен още преди Откровението да разкрие троичната природа на Божеството. Той намира второ свидетелство в последните стихове на Откровение и, като прави това, въз основа на прилагането на „ред подир ред“, произвежда повече светлина.

Тогава, когато прибавим Битие 1:1–2:3, откриваме трети свидетел и още една пророческа линия, която да положим върху предишните две линии в началото и в края на Откровение.

Тогава прибавяме последното обещание в Стария Завет, което определя Илия, Който предстои да дойде, и имаме четири пророчески линии.

След това прибавяме първата глава на Новия завет и имаме пет линии, които да съчетаем, за да достигнем до окончателната вест, намираща се в Библията, когато прилагаме принципа на Алфа и Омега към всички линии. Ако доведем до завършек петте линии, които вече сме определили, като приложим този принцип без изключение към тези пет линии, тогава би

трябвало да очакваме да видим края на Матей и края на Йоан да свидетелстват за същата информация, както и всички пет от „първата и последната“ пророчески линии, които разглеждаме.

Вестта, която бива запечатана и разпечатвана, е установена в книгата Откровение, поради което тя е отправната точка за другите линии, в съгласие със Сестра Уайт, която ни известява, че „всички книги на Библията се срещат и завършват в Откровение“. Вестта на първите три стиха от книгата Откровение определя процеса, който Бог използва, за да предаде Своето слово на Йоан, за да го запише и да го изпрати до църквите. Първата книга на Новия завет, както вече беше отбелязано, представя родословието на Исус Христос и започва с една твърде поучителна постановка.

Книгата на родословието на Исус Христос, сина Давидов, сина Авраамов. Матей 1:1.

Исус приключи прякото Си общуване със заядливите юдеи, като ги смълча чрез темата за „Давидовия син“ — тема, която юдеите биха могли да разберат единствено ако бяха разбрали библейския принцип за началото и края. Те не го разбраха, а и повечето адвентисти не го разбират. Всеки, който желае да спори против принципа, че историята се повтаря, показва, че не разбира, че древният Израил е образ на съвременния Израил; а нежеланието му да повярва в този принцип е същото нежелание, което в края на древния Израил е било проявено да се разбере същият този принцип. Исус представи този принцип в последната Си гатанка към юдеите, като ги насочи към гатанката как Господът на Давид би могъл същевременно да бъде и Давидов син?

Първа глава на Евангелието според Йоан заявява, че в началото беше Словото, и Словото беше у Бога, и Словото е Бог, и Словото сътвори всичко. Това, разбира се, съответства на другите редове, за които говорим. А ако след това разгледаме последните думи в Евангелието според Йоан, виждаме Петър, който, след като чу Исус да описва как ще умре, пита Исус какво ще се случи с апостол Йоан.

Петър, като го видя, каза на Исус: Господи, а този какво ще прави? Исус му каза: Ако искам той да остане, докле дойда, що е това за тебе? Ти върви след Мене. Тогава се разнесе тази дума между братята, че онзи ученик няма да умре; Исус обаче не му каза, че няма да умре, а: Ако искам той да остане, докле дойда, що е това за тебе? Този е ученикът, който свидетелства за тези неща и ги написа; и знаем, че неговото свидетелство е истинно. Има и много други неща, които Исус извърши; които, ако би се написало всяко едно поотделно, мисля, че и самият свят не би побрал написаните книги. Амин. Йоан 21:21–25.

Петър искаше да узнае как ще умре Йоан, или дори дали Йоан ще умре. Отговорът е повторен два пъти в този пасаж, когато Исус го заяви, а после Йоан го повтори: „Ако искам той [Йоан] да остане, докле дойда, що е това за тебе?“ Йоан действително доживя до Второто пришествие на Исус.

Можете да видите или чуete тази „истина“ само ако вярвате в повторението на историята, а също и че историята, която предстои да се повтори, се повтаря в края на света. Краят на

света е там, където Йоан се намирал, когато написал книгата Откровение. Последната книга в евангелието на Йоан е в съгласие с другите линии на начало и край, защото поставя Йоан в историята на събитията, водещи към Второто пришествие, където той, представлявайки онези, които прогласяват последната предупредителна вест, изпраща тази вест към църквите.

„В дните на ранните християни Христос дойде втори път. Първото Му пришествие беше във Витлеем, когато дойде като младенец. Второто Му пришествие беше на остров Патмос, когато се откри в слава на Йоан Богослова, който „падна при нозете Му като мъртъв“, когато Го видя. Но Христос го укрепи, за да понесе това видение, и след това му даде вест, която да напише до църквите в Азия, чиито имена са описателни за особеностите на всяка църква.“

„Светлината, която Христос откри на Своя служител, пророка, е за нас. В Неговото откровение са дадени вестите на трите ангела, както и описание на ангела, който трябваше да слезе от небето с голяма сила, осветявайки земята със своята слава. В него се съдържат предупреждения срещу нечестия, което щеше да съществува в последните дни, и срещу белега на звяра. Ние не само трябва да четем и разбираме тази вест, но и да я прогласяваме на света с недвусмислен глас. Като представяме тези неща, открити на Йоан, ще бъдем в състояние да раздвижим народа.“ Manuscript Releases, volume 19, 41.

Краят на Евангелието от Йоан определя процеса на предаване като същия, който е в първите три стиха на Откровение, като поставя Йоан пророчески в историята на Второто пришествие. Така то използва първото „второ пришествие“ на Исус (Патмос), за да илюстрира Неговото последно „второ пришествие“. То се свързва съвършено с другите линии, които разглеждаме, защото представя Йоан в края на света, на Патмос, където той получава Откровението на Исус Христос. А какво да кажем за края на книгата на Матей?

Тогава единадесетте ученици отидоха в Галилея, на планината, където Исус им беше определил. И като Го видяха, поклониха Му се; а някои се усъмниха. И Исус се приближи и им говори, казвайки: Даде Ми се всяка власт на небето и на земята. Идете прочее и научете всички народи, като ги кръщавате в името на Отца, и Сина, и Светия Дух; като ги учите да пазят всичко, що съм ви заповядал; и ето, Аз съм с вас през всичките дни до свършека на света. Амин. Матей 28:16–20.

В този пасаж на Исус е дадена всяка власт, и това, разбира се, би била Неговата творческа сила. И тогава Той дава заповед да се кръщава в името на Отца, Сина, а също и на Светия Дух, Който се носеше над водата в Битие първа глава, и на седемте духа, които са пред Божия престол. Този пасаж посочва, че християните трябва да признават трите личности на небесното трио като три отделни същности. Краят на Матей прибавя към тези редове, както правят и другите шест.

„Христос е направил кръщението знак за влизане в Неговото духовно царство. Той е постановил това като ясно условие, на което всички трябва да се подчинят, ако желаят да бъдат признати като намиращи се под властта на Отца, Сина и Светия Дух. Преди

човек да намери дом в църквата, преди да прекрачи прага на Божието духовно царство, той трябва да приеме отпечатъка на Божественото име: „Господ е наша правда.“ Йеремиа 23:6.

„Кръщението е едно най-тържествено отричане от света. Онези, които се кръщават в тройното име на Отца, Сина и Светия Дух, още при самото встъпване в своя християнски живот заявяват публично, че са изоставили служенето на Сатана и са станали членове на царското семейство, чеда на небесния Цар. Те са се покорили на заповедта: „Излезте отсред тях и се отделете, ... и до нищо нечисто не се допирайте.“ И за тях се изпълнява обещанието: „Аз ще ви приема и ще ви бъда Отец, и вие ще Ми бъдете синове и дъщери, казва Господ Вседържител.“ 2 Коринтяни 6:17, 18.

„Когато християните се подчиняват на тържествения обред на кръщението, Той записва обета, който те дават, да Му бъдат верни. Този обет е тяхната клетва за вяност. Те се кръщават в името на Отца и Сина и Светия Дух. Така те се съединяват с трите велики сили на небето. Те се задължават да се отрекат от света и да спазват законите на Божието царство. Отсега нататък те трябва да ходят в обновен живот. Вече не трябва да следват човешките предания. Вече не трябва да следват нечестни методи. Те трябва да се покоряват на постановленията на небесното царство. Те трябва да търсят Божиата слава. Ако останат верни на своя обет, ще им бъдат дадени благодат и сила, които ще ги направят способни да изпълнят всяка правда. „А на всички, които Го приеха, даде право да станат Божии чеда, сиреч на тия, които вярват в Неговото име.““ Евангелизъм, 307.

Исус илюстрира края чрез началото в Своето Слово, защото Той е Словото и Той е Алфата и Омегата.

Събирането на тези седем линии заедно изгражда много подробна картина на процеса на общуване между Бога и човека, като чрез другите „линии“-свидетели се излагат и утвърждават много други съдбоносни и важни истини. Седем „линии“ на пророчество, представляващи Алфата и Омегата. Но какво да кажем за книгата на Малахия?

Книгата на Малахия е язвителен укор срещу неверните свещеници в Адвентизма. Тя започва с разкриването на две категории поклонници в Адвентизма в края на света.

Тежко слово Господне към Израиля чрез Малахия. Обикнах ви, казва Господ. А вие казвате: С какво си ни обикнал? Не беше ли Исав брат на Яков? казва Господ; но Аз възлюбих Яков. Малахия 1:1, 2.

Малахия ни осведомява още, че двете категории поклонници в края на света са две категории свещеници.

А сега, о, свещеници, тази заповед е за вас. Ако не послушате и ако не вземете присърце да отдадете слава на Моето име, казва Господ на Силите, Аз ще изпратя върху вас проклятие и ще прокълна вашите благословения; да, вече съм ги прокълел, защото не го вземате присърце. Малахия 2:1, 2.

Началото на Малахия типологично представя лаодикийската и филиделфийската вест чрез две категории свещеници. На свещениците е заповядано да „слушат“. Йоан представлява свещениците, които наистина слушат, а свещеникът представлява заветно избрания Божий народ. Те вече са прокълнати и отново ще бъдат прокълнати, ако не „слушат“ и ако „не“ или „не поискат“ да „вземат това присърце“.

И вие, като живи камъни, се съграждате в духовен дом, свято свещенство, за да принасяте духовни жертви, благоприятни на Бога чрез Иисуса Христа. Затова и в Писанието се съдържа: „Ето, полагам в Сион краеъгълен камък, избран, скъпоценен; и който вярва в Него, няма да се посрами.“ И тъй, за вас, които вярвате, Той е скъпоценен; а за непокорните — „камъкът, който зидарите отхвърлиха, той стана глава на ъгъла“, и „камък за препъване и канара на съблазн“ за онези, които се препъват в словото, бидейки непокорни; за което и бяха определени. Но вие сте избран род, царствено свещенство, свят народ, люде, придобити от Бога, за да възвестявате превъзходствата на Този, Който ви призова от тъмнината в Своята чудна светлина; вие, които някога не бяхте народ, а сега сте Божий народ; които не бяхте получили милост, а сега получихте милост. 1 Петрово 2:5–10.

Свещениците са Божият избран народ, който бива изпитван чрез „крайъгълния камък“ в основата на храма. Крайъгълният камък е онова, спрямо което се подравняват всички останали камъни на основата, и също така е камъкът, който носи тежестта на целия храм. Крайъгълният камък на Милър беше „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава. Крайъгълният камък, или камъкът, който зидарите отхвърлиха, е истинска история за строежа на храма, която е описана съвсем конкретно в писанията на Духа на пророчеството. Една особеност относно първия камък, който беше отхвърлен, е, че след като беше отхвърлен, той беше оставен настрана, и от този момент нататък строителите на храма редовно се препъваха в крайъгълния камък, който беше оставен настрана в пределите на работната им площадка. Той беше камък за препъване.

В Малахия Бог известява на нечестивите свещеници, известни също като неразумните лаодикийски девици, че ще ги и вече ги е „проклет“. Той ги проклина, защото не искат да „слушат“ и да „положат“ в сърцата си вестта на Илия. Вестта на Илия обръща сърцата на бащите към децата и сърцата на децата към бащите. Обръщането на сърцата им представлява слушане на вестта на Илия за бащите и децата, която е принципът на първото и последното. Да се слуша вестта за първото и последното не е достатъчно; тя трябва да бъде положена върху сърцето. Да приемеш вестта на Илия означава да я положиш върху сърцето си. Ако един свещеник не иска да слуша този принцип, той ще бъде проклет.

Те навлякоха проклятието върху себе си, когато през 1863 г. започнаха процеса на отхвърляне на самата първа основополагаща истина, която Милър откри, и не са правили нищо друго, освен да продължават това отхвърляне до самия днешен ден. Но макар прогресивното проклятие да започна през 1863 г. (защото те вече са прокълнати), проклятието, което е в бъдеще време, настъпва, когато бъдат избълвани от устата на Господа при неделния закон. Началото на Малахия илюстрира края, защото краят

представлява последното предупреждение, дадено на мъдрите и неразумните свещеници. Мъдрите и неразумните в Малахия са представени като Исав и Яков. По-големият брат представлява завета чрез първородството като първороден, в противоположност на по-младия брат. По-големият е първият, а по-младият — последният.

В Малахия и Исав, и Яков са лаодикийски адвентисти, но последният в края на краищата чу „гласа“ на Господа, покая се и името му бе променено на Израил. По-възрастният, първородният, не чу. Яков чу гласа на Господа в нощта, когато сънува и видя ангели да възлизат и слизат по стълбата, която представлява Христос. Яков представлява лаодикийските адвентисти в края на света, които се обръщат от лаодикийци във филаделфийци, когато преживеят първите три стиха на Откровение първа глава, както е онагледено от Йоан и от съня на Яков за стълбата с възлизащите и слизащите ангели. Това преживяване бележи началото на обръщането на Яков в Израил, филаделфиеца. Завършекът на историята за обръщането на Яков е, когато той се бори с Христос при Пенуил. И така, историята за първородството на Яков започва в първите три стиха на първа глава от Откровение, когато става разпечатването на последната предупредителна вест, и завършва във времето на седемте последни язви, по време на скръбното време.

И четирите групи от начала и завършеци, „ред по ред“, свидетелстват за посланието на Откровението на Исус Христос. Въпросът е дали безумните свещеници ще чуят, или няма да чуят.

Блажен е, който прочита, и онези, които слушат думите на това пророчество и пазят написаното в него; защото времето е близо. Откровение 1:3.

Мъдрите свещеници, които чуват какво Духът казва на църквите, чуват вестта на Илия. Милър беше Илия, и някои чуха, но други отказаха.

„Хиляди бяха доведени да приемат истината, проповядвана от Уилям Милър, и Божии служители бяха издигнати в духа и силата на Илия, за да прогласят вестта. Подобно на Йоан, предтечата на Исус, онези, които проповядваха тази тържествена вест, се чувстваха принудени да положат брадвата при корена на дървото и да призват хората да принасят плодове, достойни за покаяние. Тяхното свидетелство бе такова, че да събуди и силно да въздейства върху църквите и да прояви истинския им характер. И когато прозвуча тържественото предупреждение да бягат от идещия гняв, мнозина, които бяха свързани с църквите, приеха изцеляващата вест; те видяха отстъпленията си и с горчиви сълзи на покаяние и дълбока душевна мъка се смириха пред Бога. И когато Божият Дух почиваше върху тях, те помогнаха да се издигне викът: „Бойте се от Бога и Му въздайте слава, защото настана часът на Неговия съд.““ Early Writings, 233.

Милър бе предобразен както от Илия, така и от Йоан Кръстител; защото Йоан Кръстител подготви пътя за първото идване на Христос, а Милър подготви пътя Христос да влезе в Пресветото място на небесното светилище на 22 октомври 1844 година. Малахия непосредствено отъждествява делото на Йоан и на Милър.

Ето, Аз изпращам вестителя Си, и той ще приготви пътя пред Мене; и Господ, Когото търсите, внезапно ще дойде в храма Си, именно Вестителят на завета, в Когото благоволяте; ето, ще дойде, казва Господ на Силите. Но кой може да издържи деня на Неговото идване? И кой ще устои, когато се яви? Защото Той е като огън на претопител и като сапун на тепавичари; и ще седне като претопител и очистител на сребро; и ще очисти Левиевите синове и ще ги претопи като злато и сребро, за да принесат на Господа принос в правда. Тогава приносът на Юда и Йерусалим ще бъде угоден на Господа, както в древните дни и както в предишните години. И ще се приближа към вас за съд; и ще бъда бърз свидетел против магьосниците, и против прелюбодейците, и против лъжеклетниците, и против онези, които угнетяват наемника в надницата му, вдовицата и сирачето, и които лишават чужденеца от правото му, и не се боят от Мене, казва Господ на Силите. Защото Аз, Господ, не се изменям; затова вие, синове Яковови, не сте изстребени. Малахия 3:1–6.

Като „страж“ за своята история, делото на Милър представляваше издигането на основите на храма. Неговото дело в началото трябва да илюстрира едно дело, което представлява завършването на храма. Това последно дело изисква друг страж, който да даде на тръбата ясен звук. Милър и вестта на първия ангел възвестиха откриването на съда, а стражът, когото Милър предобразява в края на адвентизма, ще възвести приключването на съда.

В Малахия Господ обещава да извърши съд „против магьосниците, и против прелюбодейците, и против лъжливо кълнещите се, и против онези, които угнетяват наемника в надницата му, вдовицата и сирачето, и които лишават чужденеца от правото му, и не се боят от Мен.“ Онези, които са посочени тук, са онези, които „не се боят“ от „Господа на Силите“. Уилям Милър е вестителят на първия ангел, който призовава човеците да „се боят от Бога“. Да се отхвърлят основите означава да се отхвърли страхът от Бога.

Защото, ето, иде денят, който ще гори като пещ; и всички горделиви, да, и всички, които вършат нечестие, ще бъдат като стърнище; и идващият ден ще ги изгори, казва Господ на Силите, тъй щото няма да им остави нито корен, нито клонче. А на вас, които се боите от Моето име, ще изгрее Слънцето на правдата с изцеление в крилете Си; и ще излезете и ще пораснете като телци от обора. И ще стъпчете нечестивите; защото те ще бъдат пепел под стъпалата на нозете ви в деня, когато ще извърша това, казва Господ на Силите. Помнете закона на слугата Ми Моисей, който му заповядах в Хорив за целия Израил, с наредбите и съдовете. Ето, Аз ще ви изпратя пророк Илия преди да дойде великият и страшен ден Господен; и той ще обърне сърцето на бащите към децата и сърцето на децата към бащите им, за да не дойда и да порази земята с проклетие. Малахия 4:1–6.

- Началото на Библията (Битие) и краят на Библията (Откровение).
- Началото на Стария завет (Битие) и краят на Стария завет (Малахия).
- Началото на Новия завет (Матей) и краят на Новия завет (отново Откровение).
- Началото на свидетелството на Йоан (Евангелието според Йоан) и краят на свидетелството на Йоан (отново Откровение).

- Началото на Малахия и края на Малахия.
- Началото на Евангелието според Матей и края на Евангелието според Матей.
- Началото на Евангелието на Йоан и края на Евангелието на Йоан.
- Началото на четирите евангелия и края на четирите евангелия.

Когато премахнем пророческите начала или краища, към които се прави препратка повече от веднъж, остават осем пророчески линии, които трябва да бъдат събрани и положени върху първите три стиха на Откровение. А какво да кажем за края на Битие?

Петдесета глава на Битие завършва със смъртта на Йосиф.

И тъй, Йосиф умря на сто и десет години; и балсамираха го, и бе положен в ковчег в Египет. Битие 50:26.

Четиридесет и осма глава посочва смъртта на Яков. Фактът, че смъртта на Яков е поставена първо в четиридесет и осма глава, а след нея в заключителните стихове на петдесета глава следва смъртта на Йосиф, полага печата на Алфа и Омега върху последните три глави на Битие като завършек на книгата Битие.

Тези две смърти са употребени като символи на началото и края на пленничеството на Израил в Египет. В началото тялото на Яков е отнесено обратно, за да бъде погребано при бащите му, а когато Моисей излиза от Египет, той взема тялото на Йосиф, за да бъде погребано в мястото за погребение на бащите му.

И Моисей взе със себе си костите на Йосиф, защото той бе накарал Израилевите синове да се закълнат тържествено, като беше казал: Бог непременно ще ви посети; и тогава пренесете костите ми оттук със себе си. Изход 13:19.

Края на Битие обхваща последните три глави. В четиридесет и осма глава Яков (Израил) произнася благословения над дванадесетте си сина, които са пряко определени като пророчества за онова, което се случва с тези дванадесет племена в „последните дни“ на изследователния съд.

И Яков повика синовете си и каза: Съберете се, за да ви известя онова, което ще ви сполети в последните дни. Съберете се и чуйте, синове Яковови; и послушайте Израил, баща си. Битие 49:1, 2.

В „последните дни“ на изследователния съд Господ обещава да събере дванадесетте Си синове, които са представени като сто четиридесет и четири хиляди в книгата Откровение. Това са онези, които Йоан представя в книгата Откровение. Те са събрани чрез призив от Яков — призив от тяхната начална история, за който им се казва да „слушат“ и да „внимават“ към него. В последните дни онези, които са прообразно представени от синовете на Яков, „чуват“ една вест и „внимават“, или както казва Йоан, „пазят“ онова, което е написано в нея. Това е призив от бащата към децата; това е Илияновата вест. Призованите са наречени „син[ове] Яковови“, а също така трябва да „внимават към Израил“, своя баща.

Исав и Яков в Малахия представляват мъдрите и неразумните девици. Призивът е от техния баща Яков и техния баща Израил, което показва, че когато бъде отправен последният призив, всеки е лаодикийски адвентист и изборът е поставен в собствените му ръце — дали да бъде син на Яков, измамника, или на Израил, победителя. Това, което им позволява да направят избор, е творческата сила в самата вест. Ако вестта бъде прочетена, чува и опазена, тогава чрез същата творческа сила, която е привела всичко в съществуване, те ще бъдат преобразени в син на Израил. Да откажеш да чуеш, значи да запазиш опитността на Яков, измамника.

Призивът за събиране от Яков, който е също и призивът за събиране на вестта, разпечатана в Откровение, е важен символ за разбиране. „Седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава учат, че няма събиране, ако преди това не е имало разпръсване. Сто четиридесет и четирите хиляди са онези, които са били разпръснати преди призоваването. Тази истина многократно е посочена в Библията.

Чуйте словото Господне, о, народи, и го възвестете по далечните острови, и кажете:  
Този, Който разпръсна Израил, ще го събере и ще го пази, както овчар пази стадото си.  
Еремия 31:10.

Заветът, който се подновява със сто и четиридесет и четири хиляди, включва обещанието, че Бог ще напише Своя закон в сърцата ни. Но онези, за които Господ извършва това съзидателно дело, са били предварително разпръснати.

И словото Господне дойде пак към мене и рече: Сине човешки, твоите братя, именно твоите братя, мъжете от твой род и целият Израилев дом, всички те са онези, за които жителите на Йерусалим са казали: Отдалечете се от Господа; на нас е дадена тази земя за владение. Затова кажи: Така казва Господ Йехова: Макар и да съм ги отстранил далеч между народите и макар и да съм ги разпръснал по страните, все пак ще им бъда като малко светилище в страните, където ще отидат. Затова кажи: Така казва Господ Йехова: Наистина ще ви събера измежду народите и ще ви прибера от страните, където сте били разпръснати, и ще ви дам Израилевата земя. И те ще дойдат там и ще премахнат оттам всичките ѝ мерзости и всичките ѝ гнусотии. И ще им дам едно сърце и ще вложа нов дух вътре във вас; и ще отнема каменното сърце от плътта им и ще им дам сърце от плът.  
Езекиил 11:14–19.

Трябва да се каже още за събирането на сто четиридесет и четирите хиляди във връзка с „разпръскването“, но най-напред е необходимо да обединим разглеждането на подписа на Алфа и Омега в тези девет препратки, които разглеждаме.

В последните три глави на Битие са представени две групи. Група бунтовници и група на мъдрите. И двете групи чуват глас, който казва: „Това е пътят, вървете по него“, но едната група отказа да послуша тръбата и да ходи в древните пътища. Групата на бунтовниците в Битие четиридесет и осма до петдесета глава е представена от тринадесетото племе.

В началото на древния Израил имаше тринадесет племена, а в началото на съвременния Израил имаше тринадесет ученици. Единият ученик, който се отличава от останалите

дванадесет ученици, (както Ефрем се отличаваеше от другите племена) и двамата са символи на бунт. Сестра Уайт пряко нарича Юда неразумна девица.

„Имало е и винаги ще има плевели сред житото, неразумните девици заедно с мъдрите, онези, които нямат масло в съдовете си заедно със светилниците си. Имало е алчен Юда в църквата, която Христос основа на земята, и ще има Юди в църквата на всеки етап от нейната история.“ *Signs of the Times*, October 23, 1879.

Юда Искаротски беше неразумна девица; той беше плевел, и ако беше неразумна девица, тогава беше и лаодикийец.

„Състоянието на Църквата, представено чрез неразумните девици, е също така описано като лаодикийско състояние.“ *Review and Herald*, 19 август 1890 г.

И двамата Йосифови синове получиха благословение от Яков в четиридесет и осма глава на Битие, и от този момент нататък те са наричани „полуплемена“. Полуплемена или не, те все пак бяха племена. Юда Искаротски бе заменен от Матия, за да заеме дванадесетото място, заемано преди това от Юда Искаротски. Юда беше ученик и в този смисъл — в края на древния Израил имаше тринадесет ученици, точно както в началото имаше тринадесет племена.

Йосифовият син Ефрем (тринадесетото племе) стана символ на бунта, когато северните десет племена се обединиха в подкрепа на Еровоам и разделиха царството на десет северни племена и две южни племена. Защо определям Ефрем, сина на Йосиф, като символ на бунта, а не брат му Манасия? Бунтът, свързан с Ефрем, започва в четиридесет и осма глава, преди Яков да благослови дванадесетте си синове. В четиридесет и осма глава Яков най-напред благославя двамата синове на Йосиф. Понеже Манасия беше първородният, Йосиф очаква първото благословение над синовете му да дойде върху Манасия, и Йосиф се възпротивява на това Яков да избере Ефрем.

Началото на Ефрем като представител на Божиите избрани носи свидетелство за бунт, а края на Ефрем е разпръсването за „седем времена“ от Левит, глава двадесет и шеста, от 723 г. пр. Хр. до 1798 г. През 723 г. пр. Хр. северните десет племена, царството на Ефрем (известно още като Израил), получиха смъртоносна рана като царство на библейското пророчество. Тази смъртоносна рана постави началото на едно времево пророчество, което завърши с това, че папската власт и нейното царство получиха смъртоносна рана през 1798 г. Смъртоносната рана на папската власт през 1798 г. предобразява окончателното падение на Вавилон, когато северният цар ще „дойде до края си, и не ще има кой да му помогне“ в Даниил, глава единадесета, стих четиридесет и пети. Бунтът и падението на Вавилон в последните дни бяха предобразени от бунта и падението на папската власт през 1798 г., които от своя страна бяха предобразени от бунта и падението на царството на Ефрем (Израил) през 723 г. пр. Хр., които бяха предобразени от бунта на Йосиф срещу пророческото вдъхновение на баща му, както е посочено в края на Битие.

Бунтът, на който Ефрем е символ, започна с бунта на неговия баща (Йосиф) против неговия баща (Яков). В крайна сметка той води до бунта на десетте северни племена, което води до „разпръсването, представено“ като „седем времена“ в Левит двадесет и шеста глава. Периодът на времето, през който северното царство беше разпръснато, е разделен на два периода. Единият завършва в 538 година, следващият период завършва в 1798 година, и всичко това сочи към вестта, която е разпечатана непосредствено преди затварянето на благодатното време в книгата Откровение. Тази вест посочва окончателното падение на Вавилон. При всяка ориентирна точка от пророческата история на Ефрем бунтът е отбелязан. Също както е отбелязан и бунтът на тринадесетия ученик, Юда Искаротски. Това са две от свидетелствата, които определят числото тринадесет като символ на бунт. Но никоя от тези свещени истини не може да бъде разпозната, ако човек не стои върху основите на адвентизма, които бяха изградени върху първата истина, открита от Милър, и първата истина, отхвърлена от адвентизма.

Краят на Битие е в съгласие с всички други линии, които разглеждахме. В обобщение:

В началото небесното триединство на Отца, Сина и Светия Дух бе свидетел на сътворението на небето и земята, извършено от Сина, Който е и Словото. Словото стана каналът за общуване от Отца към човечеството, а Словото е и единственият път, по който човечеството може да общува с Отца. Вестта на Отца бе предадена от Сина на ангела Гавриил, който замести Луцифер (светлоносеца) след бунта на Луцифер на небето. Гавриил приема светлината, или вестта, и я предава на пророк, който е свят сътворен Божий пратеник, определен да предава вестта от Отца на падналото сътворено семейство. Вестта, дадена на пророка, се записва и след това се предава на човечеството. На всяка стъпка в процеса на общуване вестта е свята и поради тази причина пророците, които са паднали човешки същества, трябва да бъдат свети. В момента, в който святата вест бъде предадена в ръцете на падналото човечество, човечеството придобива възможността да борави със свята вест с неосветени ръце. Така светлината на святата вест поражда и светлина, и тъмнина. Когато вестта бъде приета от онези, които принадлежат към семейството на падналия човек, тя съдържа същата творческа сила, която е създала всичко — силата, която оправдава това същество. Началото на процеса на общуване илюстрира края на процеса на общуване. Следователно, ако вестта бъде чута, прочетена и опазена, тя пресътворява падналото човечество по образа на Сина.

Блажен е оня, който чете, и онези, които слушат думите на това пророчество и пазят написаното в него; защото времето е близо. Откровение 1:3.

Йоан представя падналото човечество в „последните дни“ на изследователния съд, което чува глас зад себе си и се обръща, за да приеме вестта, която води към миналото. Онези, които приемат и правят вестта не част от своя живот, а изключително свой живот, биват там и тогава оправдани. Да бъдеш оправдан означава да бъдеш направен свят. Когато онези, които четат и чуват вестта, изпратена от Отца, приемат вестта и биват направени свети, това става чрез творческата сила, съдържаща се във вестта. Творческата сила извършва делото на оправдаването на човеците, когато човеците вярват, както вярваше Авраам. Вестта ги

наставлява да се обърнат и да слушат гласа зад себе си, който води към древните пътеки, които са основополагащите истини. Вестта ги води във всяка истина и докато ходят по древните пътеки, те вървят по пътя на оправданите.

Но пътят на праведните е като светлината на зората, която свети все повече и повече до пълния ден. Пътят на нечестивите е като тъмнина: не знаят в какво се препъват. Сине мой, внимавай в думите ми; приклони ухото си към моите слова. Нека те да не се отдалечават от очите ти; пази ги във вътрешността на сърцето си. Защото те са живот за онези, които ги намират, и здраве за цялата им плът. Повече от всичко, що пазиш, пази сърцето си; защото от него са изворите на живота. Отстрани от себе си лъжливи уста, и отдалечи от себе си извратени устни. Нека очите ти гледат право напред, и клепачите ти да бъдат насочени право пред тебе. Обмисляй пътеката на нозете си, и нека всичките ти пътища бъдат утвърдени. Не се отклонявай нито надясно, нито наляво; отклони ногата си от зло. Притчи 4:18–27.

Оправданите чрез предадената вест вървят по пътя, който представлява светлина, що постоянно се усилва; но тъкмо тази светлина прави пътя на нечестивите съответно по-мрачен. Светлината се отделя от тъмнината. Творческата сила, която в началото повели да има светлина, произвежда върху човечеството в края същото действие, каквото светлината произведе в началото. Класата, която отказва да чуе гласа отзад и затова избира да върви по помрачения път, „се препъва“ в Неговото Слово, защото се препъва в основния камък, стария изпитан камък. Гласът е Алфа и Омега, и когато оправданите чуят тези думи и склонят сърцата си към тези думи, те пазят тези думи сред сърцата си; защото Алфа и Омега обръща сърцата им към бащите, (миналото) а сърцата на бащите сочат към края.

Пътят на праведния е правота; Ти, Преправедни, претегляш пътеката на праведния. Да, в пътя на Твоите съдби, Господи, Те чакахме; копнежът на душата ни е към Твоето име и към спомена за Теб. С душата си Те пожелах нощем; да, с духа си вътре в мене ще Те търся отрано; защото, когато Твоите съдби са на земята, жителите на света ще се научат на правда. Исаия 26:7–9.

Бог претегля, или съди, онези, които ходят по пътя на праведните, и Той прави това в „последните дни“, когато Неговите съдби са на земята. Праведните са онези, които са чакали Господа в изпълнение на времето на забавянето в притчата за десетте девици. Желанието на онези, които ходят по пътя на нарастващото познание, е за все по-голямо и по-голямо разбиране на Божието име, Неговия характер. Онези, които са чакали своя Господ, са онези, които прогласяват последната предупредителна вест, защото те са тези, които прогласяват Среднощния вик, който, разбира се, е първата вътрешна вест от Откровение осемнадесета глава, следвана от втората, външна вест.

И след това видях друг ангел, слизащ от небето, който имаше голяма власт; и земята се освети от неговата слава. И той извика мощно със силен глас, казвайки: Падна, падна великият Вавилон и стана жилище на демони, и свърталище на всеки нечист дух, и клетка на всяка нечиста и омразна птица. Защото всички народи пиха от виното на яростта на нейното блудство, и земните царе блудстваха с нея, и земните търговци

забогатяха от изобилието на нейния разкош. И чух друг глас от небето, който казваше: Излезте от нея, люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ и да не приемете от язвите ѝ. Откровение 18:1–4.

Когато ангелът от Откровение осемнадесета глава слезе на 11 септември 2001 г., Църквата на адвентистите от седмия ден отказа последния му призив да се върне към древните пътеки. Тогава тя престана да бъде рогът на истинския протестантизъм в Съединените щати. В този момент започна процес на изпитание за онези, които избраха да приемат вестта на този силен глас и да я изядат, както бе предобразено в лицето на Йоан, когато ангелът от Откровение десета глава слезе в началото на адвентизма на 11 август 1840 г. Духовният народ, който бе поел мантията на истинския протестантизъм, когато вестта на първия ангел бе отхвърлена, тогава последва стъпките на отстъпилия протестантизъм в началото на адвентизма.

Тогава истинският протестантски рог бе даден на онези, които приеха вестта в малката книжка, която беше в ръката на ангела в Откровение десета глава. Процесът на изпитване в началото на Адвентизма от 1840 до 1844 година представлява процес на изпитване в края на Адвентизма от 11 септември 2001 година до неделния закон в Съединените щати. В рамките на първата история от 1840 до 1844 година, и процесът на изпитване, започнал на 11 септември 2001 година, бележи диспенсиационен преход от предишното тяло от вярващи, което носеше мантията на протестантизма, към ново тяло от вярващи, което приема мантията на истинския протестантизъм.

По-важно за нашето разглеждане на пътя на оправданите е това, че в рамките на тази история има едно разочарование, което бележи началото на времето на забавянето. Верните очакват своя Господ през това време, което завършва с разпечатването на вестта на Среднощния вик. Този изпитателен процес в началото на Адвентизма приключи, когато вестта на Среднощния вик завърши на 22 октомври 1844 г. Изпитателният процес в края завършва за онези, които са представени от Йоан, при неделния закон в Съединените щати. Вестта на Среднощния вик в края ще завърши точно както в началото, а в началото на Адвентизма вестта на Среднощния вик беше разпечатана преди приключването на изпитателния процес. Вестта на Среднощния вик от началото сега се разпечатва в края.

Оправданите мъдри девици встъпват в завет с Бога, когато нечестивите неразумни девици встъпват в завет със смъртта.

На които Той каза: Това е покой, с който можете да успокоите уморения; и това е освежаването; но те не искаха да чуят. И словото Господне беше за тях заповед след заповед, заповед след заповед; правило след правило, правило след правило; тук малко и там малко; за да отидат, и да паднат назад, и да бъдат строшени, и уловени в примка, и хванати. Затова чуйте словото Господне, вие присмивачи, които управлявате този народ, който е в Йерусалим. Понеже казахте: Сключихме завет със смъртта и с ада сме в съгласие; когато премине препълващият бич, той няма да дойде върху нас; защото направихме лъжата свое убежище и под лъжата се скрихме. Затова така казва Господ Йехова: Ето, полагам в Сион за основа камък, изпитан камък, скъпоценен крайъгълен

камък, сигурна основа: който вярва, няма да бърза. Исая 28:12–16.

Оправданите отнасят святата вест на Среднощния вик към църквата и след това прогласяват вестта на втория глас, като призовават човечеството да излезе от Вавилон.

„Така в последното дело за предупреждението на света към църквите се отправят два отделни призива. Вестта на втория ангел е: „Падна, падна Вавилон, великият град, защото той напои всички народи с виното на яростта на своето блудство.“ А в силния вик на вестта на третия ангел се чува глас от небето, който казва: „Излезте от нея, люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ и да не приемете от язвите ѝ. Защото греховете ѝ стигнаха до небето и Бог си спомни нейните беззакония.“ Review and Herald, 6 декември 1892 г.

Онези, които излизат от Вавилон и се присъединяват към ходещите по пътя на праведните, биват приети в кошарата чрез водата на кръщението, която е представена от името на небесното трио. Оправданите, било онези, които в настоящето слушат вестта, предадена на Йоан на Патмос, било онези, които след това са призовани да излязат от Вавилон, всички биват оправдани чрез приемането на Светия Дух. Това съчетание на божествеността на Светия Дух и човешката природа бе осъществено, както е изложено като пример, когато Христос прие върху Себе Си човешко естество. Сто четиридесет и четирите хиляди бяха представени чрез двама свидетели — дванадесетте синове на Яков и дванадесетте ученици. Нечестивите са представени чрез тринадесетото племе и тринадесетия ученик. И двете „тринадесетки“ във всяка от илюстрациите бяха призовани да бъдат свещеници на Бога, а онези, които отхвърлят този призив, са представени чрез Исав, докато по-малкият му брат Яков представлява онези, които приемат призива. И Исав, и Яков представляват Лаодикийските адвентисти от седмия ден в края на света. Едната група приема святата вест, предадена чрез писанията на пророка, и бива променена в Израил, докато Исав запазва името си.

Разбира се, в тези девет реда на Алфа и Омега има много повече, защото това беше просто кратко обобщение на началата и краищата в Божието Слово.

Девет линии на историята, представляващи пророчески истории от Сътворението до Второто пришествие. И деветте от тези пророчески линии на начала и краища са пряко свързани с първите три стиха от първа глава на Откровение. Тези три стиха посочват, че Откровението на Исус Христос, което е разпечатано непосредствено преди края на благодатното време, е проявление на Божията творческа сила. Каква друга сила би могла да изгради такова сложно, преплетено свидетелство от разнообразни свидетели, които са дали своето свидетелство от времето на Моисей до времето на Йоан Богослов?

Събуй обувките си, защото това е свята земя.